

Timisoara – o revedere dupa 29 de ani

Daniela Klechevski-Herskovici

6.05.2012

Am fost indemnata sa scriu citeva rinduri despre Timisoara unde am fost anul acesta in aprilie, dar ce se poate scrie despre acest oras ce inca nu a fost scris? Poate doar citeva impresii personale legate de parcursul vietii mele acolo si dupa ce am plecat.

Am parasit Timisoara, orasul meu natal, dupa multe aventuri si neazuri cu autoritatile, legate de casatoria mea cu un cetatean strain, dificultatea de a primi aprobarea, probleme cu vama cind iti prescriau cite perechi de maiouri, ciorapi, chiloti, pantofi si asa mai departe poti lua cu tine, etc. M-am intors de citeva ori, pe vremea cind locuiam la Viena si de fiecare data m-am izbit de ostilitatea autoritatilor, intunericul pe strazi, saracia in magazine si de asemenea cea a oamenilor innebuniti sa procure de-ale gurii. Ultima oara am fost in 1983, cind nu mai aveam deloc rude acolo. Deci, pot sa spun sincer ca nu am dus dorul Romaniei.

Intilnirea Timisorenilor la Haifa, unde locuiesc din februarie 1992, intilnirea cu prieteni din trecut, mi-a trezit nostalgia si mare mi-a fost bucuria cind fetele fratelui meu, amindoua au depasit varsta de 20 de ani, au venit cu ideea sa facem o "excursie de radacini", cum se cheama la noi, "tiul shorashim", ca sa vada unde a trait familia tatalui lor. Bineinteles ca m-au invitat si pe mine sa particip, am fost imediat de acord si iata-ne porniti spre Timisoara.

Am gasit un oras schimbat, luminat, in plina primavara, cu parcurile in florite, cu briza europeana si racoarea ei care aici, in Israel, ne lipseste. Am vizitat Liceul nr. 7 unde mama fusese profesoara de rusa, iar eu eleva, Liceul nr. 10 unde a invatat Adi, fratele meu. Ne-am plimbat pe strazile cu unele case frumos restaurate, in Cetate, in Fabricul cu Piata Traian, unde am copilarit, in Parcul Poporului unde ne-am jucat cu copiii plimbati de Teta, in Josefin, in Elisabetin, cu parcul Doja.

Am fost la Templul din Cetate si in Sala Comunitatii, unde mergeam pe vremea studentiei la prinz si la sarbatori. Este exact cum a fost, doar ca a fost frumos renovata. In cantina unde am luat prinzul, am intilnit-o si pe Getta, care venise sa participe la comemorarea a 8 ani de la stingerea din viata a tatalui ei, mult apreciatul Rabin Neumann. A fost o seara nostalgica, cu multi vorbitori, care cu totii si-au amintit de personalitatea iesita din comun a d-lui rabin. Am gasit o comunitate, care in ciuda numarului redus, continua sa fie activa si este unita.

Ne-am intilnit cu fosti colegi de scoala si ne-am amintit de zilele trecute. Fetele lui Adi, care nu vorbesc romaneste, au fost incintate de oras, de oameni, de Mara Iacob, prietena mamei. Intre mama si Mara s-a legat o prietenie pe o viata, cu toate ca au locuit in comun in doua camere, doua familii (6 persoane) cu baia si bucataria comuna. Noi doi, eu si fratele meu Adi am copilarit si am crescut impreuna cu fetele familiei Iacob, Rodica fiind ceva mai mare decit mine, iar

Adriana (Ady) de o varsta cu Adi. Sarbatorile noastre si ale lor le petreceam intotdeauna impreuna, desi trecuse deja multa vreme de cind nu mai locuiam in acelasi apartament. Astazi, la virsta de 92 de ani, tanti Mara este la fel de viaie cum a fost si si-a amintit de multe amanunte pe care noi le-am uitat de mult.

In concluzie, sint sigura ca nu vor trece inca 29 de ani pina ma voi intoarce la Timisoara.